

Sportszervezetek megkülönböztetése és érényalapú
minősítése – középpontban az arisztotelészi legfőbb
erény: az igazságosság

Doktori tézisek

Zimányi Róbert Gergely

Testnevelési Egyetem
Sporttudományok Doktori Iskola

Témavezető: Dr. Géczi Gábor egyetemi tanár, PhD

Társtémavezető: Dr. Boros Anita egyetemi tanár, PhD

Hivatalos bírálók: Dr. Paár Dávid egyetemi docens, PhD

Dr. Havran Zsolt egyetemi adjunktus, PhD

A szigorlati bizottság elnöke: Földesiné Dr. Szabó Gyöngyi professor emerita,
DSc

A szigorlati bizottság tagjai: Dr. Ormos Mihály egyetemi tanár, PhD

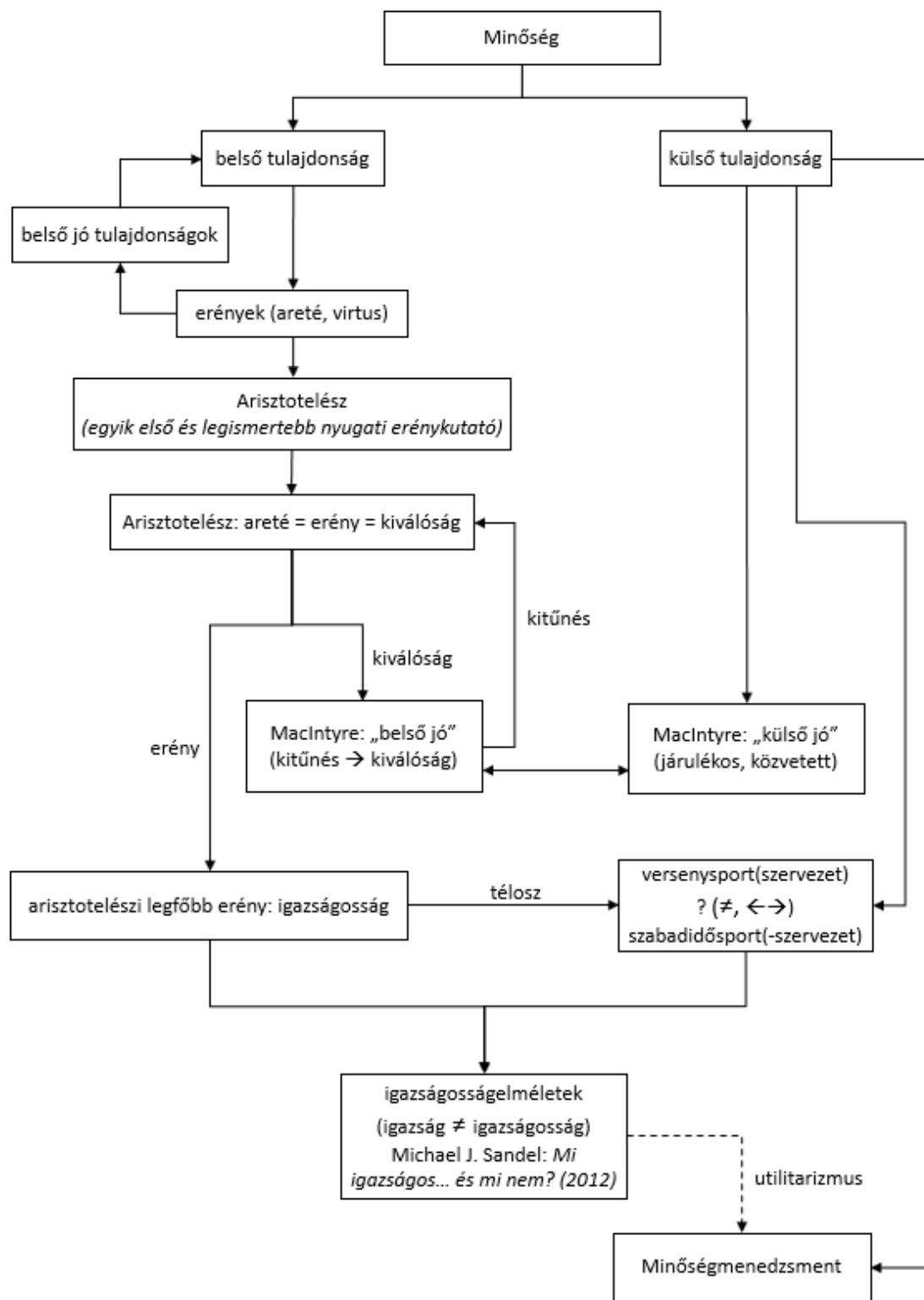
Dr. Farkas Judit ügyvivő szakértő, PhD

Budapest

2021

Bevezetés

Az élet számtalan területén megfigyelhető minősítés, ez alól a sport sem kivétel. Különböző szempontok alapján lehet minősíteni sportszervezeteket is, doktori disszertációm egy olyan (nem megszokott) megközelítést mutat be, amely társadalmilag nagyon fontos évezredek óta, mégis több esetben háttérbe szorul és nem kap kellő figyelmet. Ez az újszerű megközelítés az erényalapú gondolkodás révén az erényalapú minősítés, ezen belül az arisztotelészi legfőbb erényként értelmezett igazságosság. A minősítéshez fontos megkülönböztetni sportszervezeteket, amelynek alapja a szintén Arisztotelésztől származó télosz, azaz a cél, a lényegi természet. Disszertációm során működési jelleg szerint lesznek megkülönböztetve sportszervezetek. Ennek megfelelően, külön lesznek vizsgálva az erényalapú minősítés és az igazságosság alapján verseny- és szabadidősport-szervezetek.

1. Ábra: Doktori disszertációm kutatásának folyamatábrája

Célkitűzés

A kutatás és a disszertáció célja bemutatni, hogy sportszervezeteket a télosz alapján meg lehet különböztetni. Emellett fontos, hogy az erényalapú gondolkodás az elmélet mellett a gyakorlatban is lehetséges – sőt: nemcsak lehetséges, hanem kiemelten fontos, ahogy az igazságosság kérdésköre is. Az igazságosságot különböző igazságosságelméletek révén támasztom alá és kerülnek előtérbe sportszervezeti működési jellegtől függően.

Kutatási módszerek

A kutatás a sportszervezetek működési jelleg szerinti megkülönböztetésére, az erényalapú minősítésre és ezen belül az igazságosságra terjed ki. A disszertáció három kutatási kérdés összesen öt hipotézisét vizsgálja, minden kutatási kérdés és hipotézis a neki megfelelő kutatási módszerrel kerül vizsgálat alá. A dokumentum- és szakirodalmi feldolgozás mellett primer kutatásokat is végeztem, az adatgyűjtés során részleges adatfelvételt alkalmaztam. Két módszert választottam, az egyik primer a kvalitatív terepkutatás során alkalmazott interjú volt, ahol kijelöltem a fő irányvonalakat, a félig strukturált jelleget megtartva, mint lehetőséget, szükség esetén pontosító kérdésekkel az interjúalanyok felé. A másik primer gyakorlati kutatási módszer a kérdőíves vizsgálatok voltak, táblázatos (mátrix) kérdésekkel, online kiküldött önkitöltős kérdőívvel, zárt (eldöntendő) és nyitott (kifejtendő) kérdésekkel. Kérdések és állítások, amelyen belül a Likert-skálát választottam a választási lehetőségek megkönnyítése és a kapott eredmények kvantifikálása és összehasonlíthatósága érdekében (Babbie 2003). A kutatásban sportszervezeti vezetők és sportolók egyaránt részt vettek.

Az első kutatási kérdés a sportszervezeti téloszra és ez alapján a sportszervezeti működési jellegek (verseny- és szabadidősport) megkülönböztetésére épül. Ezen kérdéskör vizsgálatánál a szakirodalmat is alapul veszem (ennek egy része korábbi publikációimon is alapul). Adott sportszervezeten belül sem egyszerű kérdés eldönteni, hogy mi számít verseny-, és mi számít szabadidősportnak. A „hasonló piacon” tevékenykedő, vagy versengő sportszervezetek ugyanúgy gondolkodnak a sportszervezeti működési jellegről? Egy klasszikusan versenysportszervezetet (Vasas SC), és egy szintén a maga piacán klasszikus szabadidősport-szervezetet (EMMI SE)

kérdeztem, hogy a verseny-, és a szabadidős-jellegükre való sejtésem beigazolódik-e. Emellett a hasonló gyökerekkel rendelkező, két történelmi budapesti egyetemi sportszervezetet (MAFC és BEAC) is vizsgáltam, hogy ők hová sorolnák magukat és miért.

A második kutatási kérdés az erényalapú minősítési megközelítéssel foglalkozik. Elméleti kutatásomnak célja, hogy a gyakorlatban is lehessen alkalmazni az erények alapján történő minősítéseket, ehhez először is olyan szempontokat kell találni, amelyek az elmélet mellett a gyakorlatban is megállják helyüket. Azaz valóban fontos kérdés az igazságosság – társadalmi és sportszakmai oldalról is? Sportszervezeti vezetőket és sportolókat egyaránt megkérdeztem, mit tartanak a legfontosabbnak (működési jellegüktől függően) egy verseny-, és egy szabadidősport-szervezetnél? Illetve mik lehetnek egy verseny- vagy szabadidősport-szervezet legnagyobb értékei, erényei? A válaszadók az értéket az erénnyel azonosítják? Ha igen, akkor megjelenik, mint legfontosabb (az arisztotelészi legfőbb) erény, az igazságosság? Ha igen, akkor ugyanolyan formában jelenik meg a verseny- és a szabadidősport-szervezeteknél?

A harmadik kutatási kérdés a sportszervezeti igazságossággal foglalkozik. Itt is kiindulópont és elfogadom az első kutatási kérdés igazolását, miszerint fontos a sportszervezeti télosz alapján történő megkülönböztetés, ezt szem előtt tartva, igazságosság is létezhet sportszervezeteknél. Ennek alkalmazhatósága és prioritizálása attól függ, melyik igazságosságelméletet választjuk és indokoljuk. A sportszervezeti libertarianizmus és utilitarizmus kutatása mellett interjúk és kérdőívek révén igazolom, hogy a meritokrácia, és így (tranzitív reláció révén) az arisztotelészi kiválóság alapú megkülönböztetés gondolatának megjelenése relevánsabb versenysportszervezeteknél, mint szabadidősport-szervezeteknél, ahol utóbbiból inkább megjelenik a gyakorlatban az egalitarianizmus, a méltányosság és a hendikep elmélete.

A disszertáció kutatási kérdései és hipotézisei:

1. kutatási kérdés: *Milyen módon lehet megkülönböztetni a sportszervezeteket működési jellegük alapján – figyelembe véve az elméleti télosztól napjaink sportszervezeti gyakorlatáig?*

Hipotézis₁: A sportszervezeti gyakorlatban is különbséget lehet tenni a működési jelleg alapján verseny- és szabadidősport-szervezetek között.

A disszertáció első hipotézisét akkor tudom elfogadni, ha a kutatásban szereplő válaszadók határozott különbségeket tudnak tenni verseny- és szabadidősport között, ennek megfelelően a verseny- és a szabadidősport-szervezetek téloszai között is.

2. kutatási kérdés: *Az erényalapú minősítésnek van-e létjogosultsága a sportszervezeti gyakorlatban?*

Hipotézis₂: A sportszervezeti vezetők és sportolók számára fontosak a sportszervezeten belül a minőség belső tulajdonságára épülő erények, illetve a legnagyobb értékei és erényei közé tartozik az arisztotelészi legfőbb erény, azaz az igazságosság is – még akkor is, ha megítélése és megjelenése függ a sportszervezet működési jellegétől.

A második hipotézist akkor tudom elfogadni, ha a válaszadásban megjelennek belső tulajdonságokra épülő erények, illetve, ha az igazságosság szó szerint, vagy határozott ráutalással megjelenik, mint az egyik legnagyobb sportszervezeti érték és erény. Az elfogadás szempontjából fontos, hogy belső tulajdonságokra épülő erények alatt a jó belső, erényes tulajdonságokat értem (azaz a MacIntyre-féle belső jó relevanciája, amely „kitűnés” alatt szintén belső jó tulajdonságokat értek, a járulékos és közvetett külső jóval szemben).

3. kutatási kérdés: *Ki lehet-e mutatni sportszervezeteknél a gyakorlatban is az igazságosság megjelenését és a különböző igazságosságelméletek létjogosultságát?*

Hipotézis₃: A sportszervezetek életében fontos az igazságosság.

A kutatás harmadik hipotézisét akkor tekintem elfogadhatónak, ha a megkérdezettek szerint az igazságosság (még ha különböző mértékben is, de) fontos szerepet játszik a sportszervezeti vezetők és sportolók sportszervezeti léte során.

Hipotézis₄: Releváns különbség a verseny- és a szabadidősport-szervezetek között, hogy előbbinél a meritokrácia, és így az arisztotelészi kiválóság alapú megközelítés áll a középpontban, míg utóbbinál az egalitarianizmus.

A negyedik hipotézist akkor tudom elfogadottnak nyilvánítani, ha a válaszadók szerint egy jelentős különbség a verseny- és a szabadidősport-szervezetek között, hogy az előbbinél a meritokrácia (és így az arisztotelészi kiválóság alapú megközelítés), míg utóbbinál az egalitarianizmus igazságosságelmélete áll a középpontban (sportvezetők és sportolók számára egyaránt).

Hipotézis: A libertarianizmus és az utilitarizmus igazságosságelméletét is a sportszervezeti télosznak megfelelően kell értelmezni.

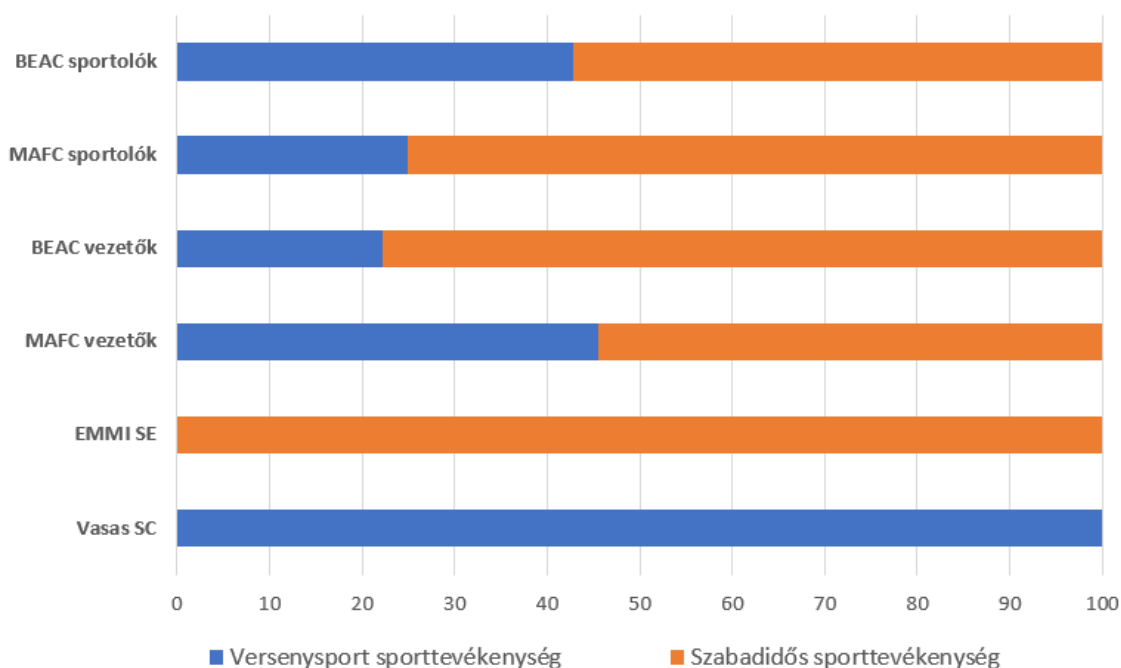
Doktori disszertációm utolsó, ötödik hipotézise akkor fogadható el, ha a libertarianizmus és utilitarizmus igazságosságelmélete megjelenik a sportszervezeti életben, azonban megjelenési formájuk és értékelésük a verseny- és szabadidősport-szervezeti télosz miatt különbözhet.

Eredmények

Az *első kutatási kérdésnél* több esetben is nehéz különbséget tenni verseny- és szabadidősport-szervezetek között, ennek ellenére léteznek télosz alapján egyértelműen kiválasztható sportszervezetek is. A szakirodalmi elméletek mellett a megkülönböztetés gyakorlati oldalról is nehéz; korántsem egyszerű és nem egyértelmű, mi számít verseny-, illetve mi szabadidősportnak. Az elméletnél lehet ragaszkodni deklarált szakirodalmi kulcselemekhez, a gyakorlati besorolás azonban egyénfüggő és szubjektivitást is tartalmazhat. Lehet éles határt húzni a két vizsgált sportszervezeti működési jelleg között? Lehet egyértelműen versenysportszervezetnek, vagy csakis szabadidősport-szervezetnek nevezni egy-egy egyesületet?

A megkülönböztetés alapját a működési jelleg adta. A(z arisztotelészi) télosz, azaz a lényegi természet és cél (Arisztotelész 1997) alapján meg lehet különböztetni verseny- és szabadidősport-szervezeteket, még akkor is, ha nincs kizárólagosság és vannak átfedések a kettő működési jelleg között. Ebből is látszik, hogy egy felelősen gondolkodó válaszadó (sportvezető vagy sportoló) számára sem egyértelmű minden esetben egy sportszervezet működési jellegének meghatározása, így a vizsgálat során kapott eredményeknek megfelelően az *első hipotézist* csak részben tudom elfogadni.

Verseny- vagy szabadidős formában végzik-e sporttevékenységüket a klubjukban, egyesületükben?

2. *Ábra:* Verseny- és szabadidős-jelleg megkülönböztetése sportszervezetekre és sportolókra százalékosan lebontva

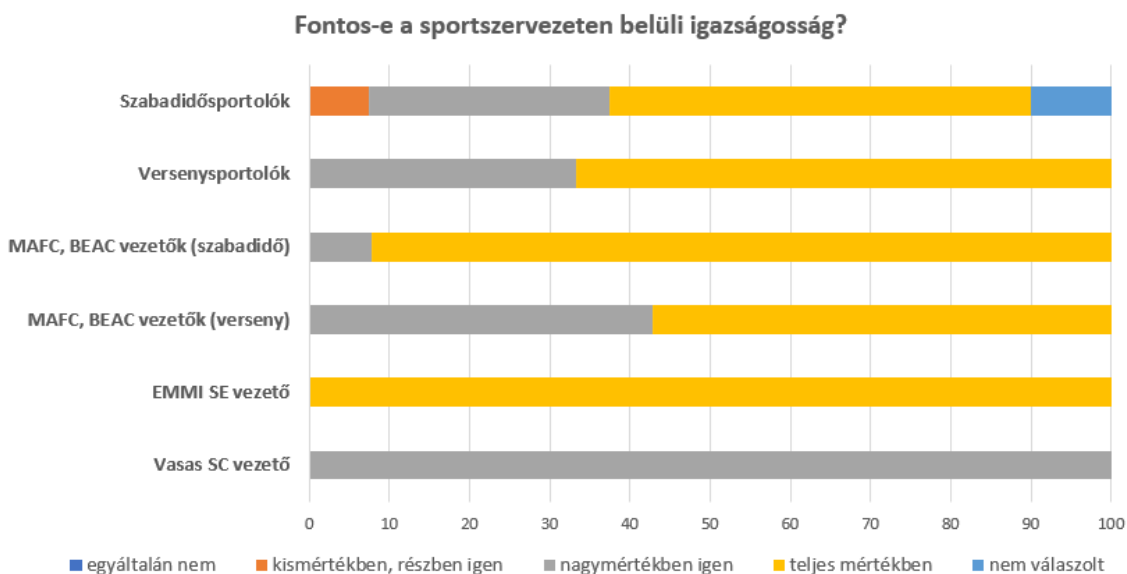
(a Vasas SC és az EMMI SE esetében a vezetők és a sportolók is ugyanazt jelölték meg, ezért nincsenek külön említve a táblázatban a Vasas SC és az EMMI SE sportvezetői és sportolói)

A második kutatási kérdés az érényalapú minősítés létjogosultságát vizsgálta. Az érényalapú megközelítés igaz újszerű, azonban a minőség értelmezésénél szerepet kaphat, nemcsak azért, mert az elfogadott definíció alapján tulajdonságokra is vonatkozhat (Dankó 2001) – hanem azért is, mert a minőség valaminek a megkülönböztetése a többi dologtól (Anttila és Jussila 2020). Miért ne lehetne ez a (minőségi) megkülönböztetési tényező az érényalapúság? Az érényalapú megközelítés nem megszokott minősítési kategória, azonban mégis van gyakorlati megjelenése, sőt: a kutatás alapján relevanciája is. A sportszervezeti vezetők és sportolók egyaránt fontosnak, értéknek tekintik az érényeket, így az érényalapú megközelítést is, amely új perspektívát nyújthat a minősítés területén, a belső (jó) tulajdonságokat és érényeket szem előtt tartva.

Emellett az is igaz, hogy érték és erény között napjaink gyakorlatában nehéz különbséget tenni. Ennek ellenére, a kutatás során legfontosabb sportszervezeti elemként megjelent vezetői és sportolói oldalról egyaránt az erényalapú gondolkodás, amely ennek révén a minősítés elfogadott kiindulópontja lehet. A nyílt kérdések során kapott válaszok is ezt igazolják, miszerint a sportvezetők és sportolók a legfőbb sportszervezeti értékek és erények között az igazságosságot szó szerint, vagy határozott ráutalással is megemlítették.

A *második hipotézis* elfogadható és megállja a helyét, mert a különböző válaszadásokból kiderült, hogy a belső (jó) tulajdonságokra épülő erények a sportvezetők és sportolók számára a szervezet legnagyobb értékei közé tartoznak a gyakorlatban is, a MacIntyre-féle belső jóval, a belső (jó) tulajdonságokra vonatkozó kitűnéssel (MacIntyre 2007). Erényeken belül az igazságosság is kiemelt fontosságú – még akkor is, ha megítélése és megjelenése függ a sportszervezet működési jellegétől, ebből fakadóan különböző igazságosságelvek fogadhatók el sportszervezeti téloszuknak megfelelően.

A *harmadik kutatási kérdésben* vizsgált igazságosság is fontos szerepet kap mind sportvezetői, mind sportolói oldalról. Az igazságosság megközelítése különbözhet, legfőképpen az értelmezés, valamint a követni kívánt, télosz-kompatibilis igazságosságelmélet, -elméletek révén. Ennél a kérdéskörnél is elfogadom, hogy léteznek különböző téloszú sportszervezetek. Annak ellenére, hogy a sportszervezeti működési jelleg megítélése lehet különböző, abban azonban egyetértés volt, hogy fontos a sportszervezeti igazságosság, csak megjelenési formájuk különbözhet: attól függenek és elfogadottak, hogy melyik igazságosságelméletet követjük.

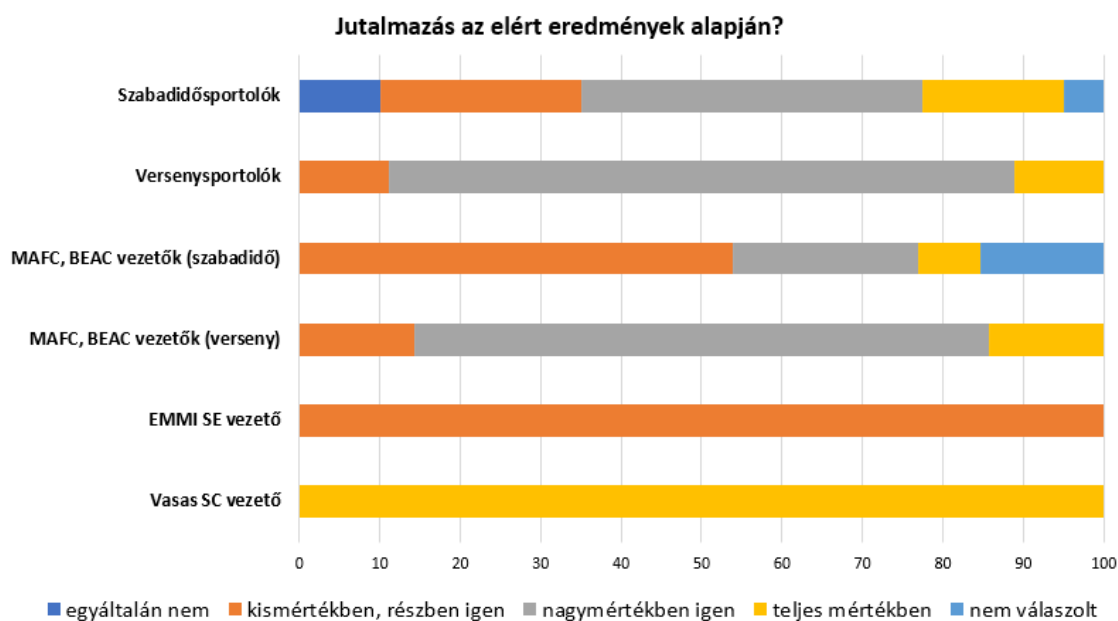

3. *Ábra*: Sportszervezeten belüli igazságosság fontossága, sportszervezetekre lebontva

A válaszokból határozottan látható, hogy a vizsgált sportszervezeteknél kiemelten fontos az igazságosság kérdésköre, a legtöbb helyen a *teljes mértékben* válasz dominál, azaz indokolt az igazságosság kérdéskörének további vizsgálata. Mindezt az is alátámasztja, hogy senki sem jelölte meg a 77 válaszadó közül, hogy *egyáltalán nem* fontos a sportszervezeten belüli igazságosság. Az igazságosságot különböző igazságosságelméletek alapján értelmezem, a meritokrácia, az arisztotelészi kiválóság alapú megkülönböztetés, az egalitarianizmus, a méltányosság, a hendikep, az utilitarizmus és a libertarianizmus igazságossági elméletét vizsgálva lehetnek (verseny- és szabadidősport-szervezeti) télosz alapján különbségek sportszervezetek között. A vizsgálat során láthatjuk, a *harmadik hipotézis* határozottan elfogadható. Nemcsak társadalmilag fontos az igazságosság kérdésköre, hanem a válaszadók többsége szerint a sportszervezetek életében is fontos az igazságosság, sőt: a *nagymértékben* és a *teljes mértékben* fontos válaszok dominanciája volt megfigyelhető a verseny- és a szabadidősport-szervezeti vezetőktől és sportolóktól kapott válaszokból egyaránt.

A sport természetére jellemző a versengés, ami a versenysport mellett a szabadidősportban is megjelenik. Ennek megfelelően kellett vizsgálnom a *negyedik hipotézisemet*, a jutalmazás és elért eredmények kapcsolatát. A közös „versengő” vonás ellenére disszertációm *negyedik hipotézisét* is el tudom fogadni, hiszen igazolást nyert az

a megállapításom, miszerint releváns különbség van a verseny- és a szabadidősport-szervezetek között az igazságosságelméletek elfogadottságát illetően. A megkérdezettek válaszaiból kiderült, jelentős különbség a vizsgált sportszervezeti működési jellegek között, hogy a versenysportban a sportpályán elért eredményekre és sportsikerekre épülő meritokrata (és tranzitív reláció révén az arisztotelészi kiválóság alapú megkülönböztető) igazságossági elv érvényesülését várják el elsősorban a sportszervezeti vezetők és sportolók – ahogy a versenysportszervezeti télosznak megfelelően a szakirodalmi megállapításban is szerepel (Nádori és mtsai 2011). Szabadidősport esetén az egyenlőségre épülő egalitarianista igazságossági elv áll a középpontban a vezetők és sportolók számára egyaránt – emellett, a szabadidősport során a méltányosság és a hendikep igazságosságelméletének gyakorlati megvalósulása is könnyebben elfogadható és támogatható is egyben, mint a szabadidősport-szervezetekre inkább jellemző télosz.

4. Ábra: Sportszervezeti vezetői és sportolói vélekedések a jutalmazás és az elért eredmények kapcsolatáról

Doktori disszertációm *ötödik hipotézise* az utilitarista és libertarianista igazságossági elveket vizsgálta, amelyek sportszervezetek életében is megfigyelhetőek és lehetnek igazságosságot szolgáltató alapok (Zimányi és Géczi 2018/a). Az elméletek érvényesülésénél azonban itt is figyelni kellett, hogy teljesüljön adott sportszervezeti

télosz (Zimányi és Vermes 2016). Ez azt jelenti, hogy másként érvényesül egy verseny- és egy szabadidősport-szervezetnél a haszonelvűség: a benthami (1996) legnagyobb boldogság elve, a milli (1979) magasabb rendű élvezetek; valamint a libertarianista szabad akarat, a korlátozásmentes piac és az elmélet többi vizsgált komponense is. Disszertációm *ötödik hipotézise* is elfogadható, ugyanis az utilitarista és libertarianista igazságossági elvek az élet más területeihez hasonlóan a sportszervezeti élet során is megjelennek, azonban működési jellegüktől függ, mit jelent a haszon- és szabadelvűség. Mászt jelent a hasznosság és a boldogság maximalizálására való törekvés a verseny- és a szabadidősportban. Előbbiben a sportpályán elért eredmények okozhatnak boldogságot, míg a szabadidősportban a közösségi élmény, a kikapcsolódás és az egészségmegőrzés jelentheti mindezt. Ugyanez igaz a milli magasabb rendű élvezetek értékelésekor is: versenysportban a minél jobb, sportpályán elért eredmények és sporthelyezések jelenthetik a „magasabb rendű élvezeteket”, míg a szabadidősportban a kikapcsolódás, rekreáció, egészségmegőrzés, közösségi élmény és hangulat különböző (objektív és szubjektív) szintjei, amelyeket a kutatásból kapott válaszok is megerősítenek. Ugyanígy mászt jelent a szabadelvűség a verseny- és a szabadidősportban – a szabad akarat kérdése versenysportban korlátozottabb, hiszen ez a megélhetése is lehet egy sportolónak, ha nemcsak motivációs kérdésként, hanem jövedelemszerző profiként is tekintünk sporttevékenységére (Földesiné 2002).

Következtetések

Az *első kutatási kérdés* következtetéseként megállapítható, hogy a télosz elvének megfelelően meg lehet különböztetni verseny- és szabadidősport-szervezeteket. A különbözőség azonban nem minden esetben jelenik meg, illetve a szubjektív megítélés alapján szakosztályok között és szakosztályokon belüli is lehetnek különbségek. Ennek megfelelően a kizárólagosság a működési jelleg szerinti megítélésben, egy sportszervezetre vonatkozóan nem minden esetben indokolt. A meghatározás függ a szervezet küldetésétől, jövőképétől és a felkészülés jellegétől, céljától és az egyéni vagy csapat motivációtól is. A kapott válaszokból kiderült, a versenyszellem elsősorban a versenysportban jelenik meg, azonban a szabadidősportban sem kizáró, hiszen magára a sport természetére is jellemző a versengés.

A *második kutatási kérdés* következtetéseként megállapítható, hogy az érényalapú minőség gondolata ott van a sportvezetői és sportolói gondolkodásban, azaz az érényalapú minősítésnek helye van a sportszervezeti gyakorlatban is. Akkor is, ha a válaszadók, sportszervezeti értékek és érények alatt nem minden esetben a szakirodalmi áttekintésben leírt érényt, érényeket értik. A sportvezetők és a sportolók a belső (jó) tulajdonságokra épülő érények helyett többször „külső jókra”, gyakorlati értékekre, problémákra és szintén gyakorlati (kizárólag elért eredményekben megnyilvánuló) kiválóságokra fókuszáltak. A versenysportszervezeteknél az eredmények fontossága is megjelenik legfontosabb értéként, míg a szabadidősport-szervezeteknél többek között az egészségmegőrzés, a kikapcsolódás, a közösségépítés, és a jó hangulat kialakítása. A válaszokból kiderült, fontos a sportvezetők és sportolók számára a minőség belső tulajdonságaira vonatkozó érényalapú megközelítés, ezen belül egy sportszervezet legnagyobb értékei és érényei közé tartozhat az igazságosság is. Az igazságosság, mint az arisztotelészi legfőbb érény azonban nem ugyanúgy jelenik meg minden esetben a gyakorlatban.

A *harmadik kutatási kérdés* a sportszervezeti igazságossággal foglalkozott. A társadalom számára nemcsak Arisztotelész idejében, hanem napjainkban is fontos kérdés az igazságosság, és így társadalmi alrendszerként a sport világában is fontos. A *harmadik hipotézisből* kiderült, fontos a sportvezetők és a sportolók számára is az igazságosság, azonban az igazságosságról alkotott kép nem minden esetben egyezik meg. Az egyének mást és mást értenek igazságosság alatt, amely nagymértékben függ adott sportszervezet küldetésétől, azaz a működési jellegre vonatkozó télosztól.

Mi alapján igazságos egy sportszervezeti lét, működés vagy döntés? A szakirodalmi áttekintésben foglaltak szerint az igazságosság (morális) létjogosultsága attól függ, melyik igazságosságelméletet követjük. Egy alapfeltételnek azonban teljesülnie kell: a télosznak meg kell felelni, azaz csak olyan igazságosságelméletek alkalmazása lehetséges, amelyek nem mondanak ellent a verseny- vagy a szabadidősport rendeltetési céljának (és az ehhez kapcsolódó deklarált és realizált értékeknek). Mi alapján igazságos valami, mit és miért érdemlünk meg? Utóbbiak igazolására különböző igazságosságelméleteket hívtam segítségül (Sandel 2012). Megállapíthatjuk, hogy a kiválasztott és vizsgált igazságosságelméletek megállják a helyüket a gyakorlatban is, megjelenésük azonban téloszfüggő – például az egyenlőség elve másként jelenik meg a

verseny- és a szabadidősportban, a végeredmény meghatározásánál nem alkalmazható, mert ezáltal a „verseny” a lényegét vesztené (Zimányi és Géczi 2019/b). Akármelyik vizsgált igazságosságelméletről is beszélünk: az utilitarizmus (Bentham boldogság maximalizálása és Mill magasabb rendű élvezetei), a libertarianizmus, az arisztotelészi kiválóság alapú megkülönböztetés, az ezen elmélettel szorosan összefüggő meritokrácia, valamint az egalitarianizmus, és az ehhez kapcsolható méltányosság és hendikep kérdésköre, ezen igazságosságok a társadalmi folyamatok mellett napjaink sportszervezeteinél is ugyanúgy jelentős szerepet játszanak. A disszertáció a felsorolt irányzatok igazságosságelméleteit feldolgozva mutatta be a lehetséges sportszervezeti igazságosságot a gyakorlatban is.

A *negyedik hipotézist* vizsgálva beigazolódott, hogy a meritokrácia szerepe a versenysportszervezeteknél relevánsabb a szabadidősport-szervezeti gondolkodással szemben. Ennek megfelelően, a hasonló definíciók és feltevések (valamint a tranzitív reláció) végett az arisztotelészi kiválóság alapú megkülönböztetés is inkább a versenysportszervezetekre jellemző a szabadidősport-szervezetekkel szemben – utóbbiaknál az egalitarianizmus eszméje jobban dominál (a méltányossághoz és hendikephez hasonlóan).

Az igazságosságelméleteket tovább kutatva, az *ötödik hipotézis* vizsgálata során beigazolódott, az utilitarizmus és a libertarianizmus eszméje is megjelenhet sportszervezetek életében. Ezen elméletek megjelenési formája is a működési jellegtől függ, azaz a verseny- vagy a szabadidősport téloszának megfelelően másként jelennek meg (például a versenysportszervezeti hasznosság és boldogságmaximalizálás inkább az elért sporteredményekre vonatkozik; míg szabadidősport-szervezeteknél ezen hasznosság és boldogságmaximalizálás inkább az egészségmegőrzésre, a kikapcsolódásra és a közösségi élményre koncentrálódik).

Saját publikációs jegyzék

Az értekezés témájában megjelent közlemények:

Zimányi R. G. (2020): Jegykategóriák közötti árkülönbségek – a sport és igazságosság szemszögéből. In: *Tavaszi Szél 2019 = Spring Wind 2019* (szerk.: Bihari

Erika, Molnár Dániel, Szikszai-Németh Ketrin). Tanulmánykötet, III. kötet, Magyarország: Doktoranduszok Országos Szövetsége, Budapest, 655-666.

Zimányi R., Géczi G. (2019/a): Sportszervezetek és menedzsmentfunkcióik – elmélet és gyakorlat. *Minőség és megbízhatóság* 53(4): 400-406.

Zimányi R. G., Géczi G. (2019/b): The Justice of the Grand Slam Tennis Tournaments on the Basis of Draw, Competition Format System and Final Result: a Case Study of the US Open 2017 Men's Singles Tournament. *Physical Culture and Sport Studies and Research* 83(1): 26-38.

Zimányi R., Géczi G. (2019/c): Sportesemények jogos jegyárai, középpontban az igazságossággal: A 2019-es Jégkorong-Világbajnokság (világcsoport) jegyárainak elemzése. *Acta Universitatis de Carolo Eszterházy Nominatae: Sectio Sport* XLVI 9-29.

Zimányi R. G., Géczi G. (2018/a): Justice at Sport Clubs According to the Theory of Utilitarianism and Libertarianism. *Physical Culture and Sport Studies and Research* 77(1): 55-60.

Zimányi R. G., Géczi G. (2018/b): A Grand Slam tenisztornák igazságossága a versenyzők és a kiemelések aspektusi alapján – A 2017-es US Open férfi egyéni bajnokságának esettanulmánya. *Magyar Sporttudományi Szemle* 19(4): 60-67.

Zimányi R. G., Géczi G. (2018/c): Quality of judo world championships in relation to justice theories and behavior – A case study of the 2017 world judo championships in Budapest. *International Journal of Wrestling Science* 8(2): 1-8.

Zimányi R. G., Géczi G. (2017): Sportegyesületek minőségmenedzsmentje. *Minőség és megbízhatóság* 51(4): 373-382.

Zimányi R. G. (2016/a): Sportolók és sportegyesületek közötti minőségi szerződéskötések és átigazolások. In: *Tavaszi Szél 2016 = Spring Wind 2016* szerk.: Keresztes G.). Tanulmánykötet, IV. kötet, Pszichológia- és neveléstudomány, sporttudomány, szociológia- és multidiszciplináris társadalomtudomány, történelem- és politikatudomány. Magyarország: Doktoranduszok Országos Szövetsége, Budapest, 211-219.

Zimányi R. G. (2016/b): Sporttevékenységek hozzájárulása és értékteremtése a munkahelyi minőségjavuláshoz. *Minőség és megbízhatóság* 50(6): 432-438.

Zimányi R., Vermes K. (2016): *Happy Sport Clubs*. Gál, A., Kosiewicz J. & Sterbenz T. (Eds), *Sport and Social Sciences with Reflection on Practice*. Warsaw: AWF-ISSSS, 117-128.

Az értekezés témájához nem kapcsolódó közlemények:

Boros A, Zimányi R, és Géczy G. (2020): Önkormányzati sportügyek – A helyi önkormányzatok sporttal kapcsolatos feladatainak önkormányzati tulajdonban lévő gazdasági társaságok útján történő ellátása az Állami Számvevőszék ellenőrzései tükrében. *Testnevelés, Sport, Tudomány / Physical Education, Sport, Science* 5(1-2): 61-71.

Zimányi R. (2018): Minőségi sportesemények rendezésének feltételei: magyarországi ATP és WTA tenisztornák elemzése. In: *Tavaszi Szél 2018 = Spring Wind 2018* (szerk.: Keresztes G., Szabó Cs.). Tanulmánykötet. Magyarország: Doktoranduszok Országos Szövetsége, Budapest, 586-597.